

Összeér

Lehet-e arról beszélni, mikor két földrész újra egymáshoz ér, minden vágy és erőszak nélkül, több millió év után. Érintésük kétezer méter fölötti hegységet szül, ketté szakítva az addig egymásba ömlő kékséget. Érintkezésük új útvonalakat rajzol a víznek, áramlatait más irányokba kényszerítve. S mikor találkozásuk talajából vagy azon megtermékenyül az első lény, elmesélheti-e valakinek születése történetét.

Lehet-e arról beszélni, ahogy a Föld bekebelezi önmagát, ahogy a kéreglemezek elnyelik egymást, ahogy a formák és állagok egymásra csúsznak, durván, mégis alázattal és megadóan. Mikor vajúdásába városok és hegyoldalak remegnek bele és tűnnek el, mikor vulkanikus magömlésének semmi nem állhat útjába, vagy képzelj el, hogy valaki coriolisi erővel kapaszkodik beléd és ránt magával, ölel, majd hurrikánként ömlik valami masszívra és szilárdra, mely legalábbis eddig annak tűnt. Lehet-e érzékeltetni az élvezet tetőfokát, mikor a belső, a rejtett az égbe vagy a vízbe lövell a mélyből. Lehet-e arról, hogy az erőszak mindig és mindenkor embertelen szépséget és gyönyört szül.

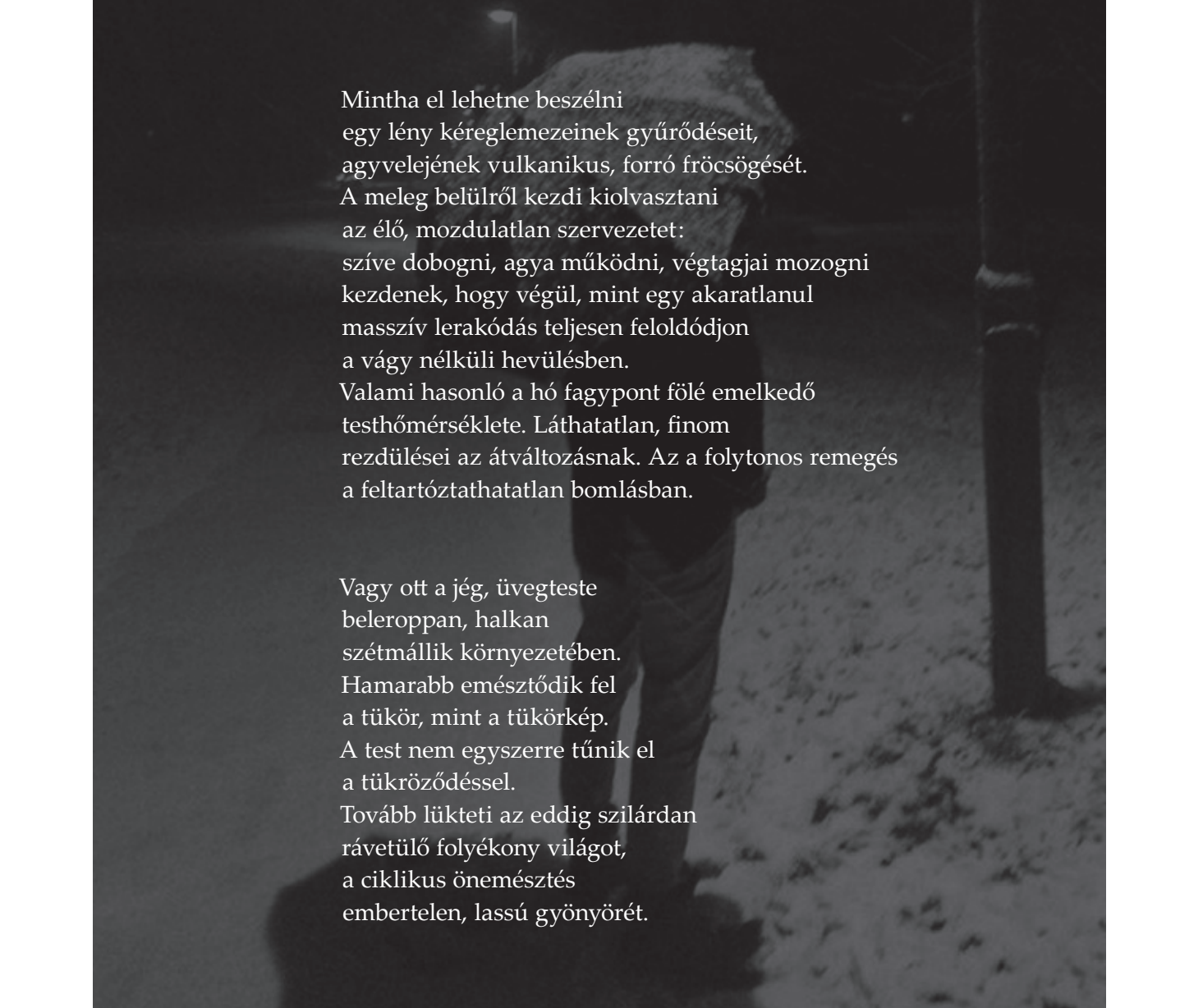
Mert vannak dolgok, amik nem várnak arra, hogy fölfedezzék, vagy rákérdezzenek, mert van az a pillanat, mikor csak egyszerűen összeér két földrész.

Magas páratartalomnak kitéve

Vödörbe gyúrva a friss hó
széteső kristályok és gyengülő nanokötések
egy tornádó alakú tölcsérben
Formálódik, az emberi tekintettől érintetlenül
Olvad, hogy éjszaka újra ropogósra fagyjon
egy időre, újra valami másra, ugyanazt
a folyamatot ismételve körbe.
Nem idegenkedik testének átváltozásaitól.
A melegség saját ellentétéként feltétele, hogy
többször érezze magát az állagok közti
mozgásban.

Önmegismerése a másban,
ahogy találkoznak, a némán
nedvesedő vagy keményedő
érintkezésben. De csináljon
bármit:
ugyanabban az izzadásban,
havazásban, csöpögésben
ugyanabban az olvadásban
lesz rajtakapva, a víz
valamely formájaként.
Akár a pára átlátszó szökése:
észrevétlenül távozik
a tett helyszínéről,
hogy később öntudatlan
újra aláhulljon kötöttebb,
s érinthetőbb anyagként.

Mintha el lehetne beszélni
egy lény kéreglemezeinek gyűrődéseit,
agyvelejének vulkanikus, forró fröcsögését.
A meleg belülről kezdi kiolvasztani
az élő, mozdulatlan szervezetet:
szíve dobogni, agya működni, végtagjai mozogni
kezdenek, hogy végül, mint egy akaratlanul
masszív lerakódás teljesen feloldódjon
a vágy nélküli hevülésben.
Valami hasonló a hó fagypont fölé emelkedő
testhőmérséklete. Láthatatlan, finom
rezdülései az átváltozásnak. Az a folytonos remegés
a feltartóztathatatlan bomlásban.

Vagy ott a jég, üvegteste
beleroppan, halkan
szétmállik környezetében.
Hamarabb emészthetődik fel
a tükör, mint a tükörkép.
A test nem egyszerre tűnik el
a tükröződéssel.
Tovább lükteti az eddig szilárdan
rávetülő folyékony világot,
a ciklikus önemésztés
embertelen, lassú gyönyörét.

A szerző a művek megírása alatt a Kisebbségi Kulturális Alap
alkotói ösztöndíjában részesült.

Mellár Dávid (Pozsonypüspöki, 1992): költő. Dunaszerdahelyen él, a pozsonyi Comenius Egyetem doktorandusza.